

λῶν παιγνιδίων, ἠθέλησε νὰ κατακλιθῆ ἑνωρίτερον τοῦ συνήθους.

Ὁ πατήρ της, ἄφησεν αὐτὴν ν' ἀποκοιμηθῆ, παρεκάλεσε τὴν γείτονα νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆ μέχρι τῆς ἐπανόδου του καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ὀστερλιτζ ἵνα προφθάσῃ τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Σουρέσνης.

Ἰπελόγιζεν ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς Βουλώνην κατὰ τὴν ὁγδὸν ὥραν καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὴν δεκάτην. Ἀκριβῶς ἦτο ἐλεύθερος μέχρι τῆς πρωίας τῆς ἐπαύριον, καὶ ἤθελε νὰ ὠφελθῆ τῆς ἐλευθερίας του ἵνα κάμῃ ἐπίσκεψιν, ἣν ἐμέμφετο ἤδη ἐαυτὸν ὅτι παρημέλησεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐν ἐξ αὐτῶν ἐφείλκυσεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν του.

— Τί εἶνε τοῦτο; ἠρώτησε. Κρεατόπηττα γαλλικῆς κατασκευῆς! ὦ! θὰ μου ἐφάνετο χονδροειδῶς ἀνάγωγον νὰ δοκιμάσω τὸν γαλλικὸν οἶνον καὶ ν' ἀντιπαρέλθω περιφρονητικῶς πρὸ τῆς γαλλικῆς κρεατόπηττας.

Καὶ ἰδοὺ τον ἀμέσως, λαμβάνει περόνην καὶ μάχαιραν καὶ γεύεται ἐκ τοῦ πλακοῦντος, ὡς ἀληθῆς γαστρίμαργος, ὡς εἶχε προηγουμένως πράξει μὲ τὸν οἶνον.

— Ἀνταξία τοῦ μεγάλου ἔθνους! ἀνέκραξεν ἐνθουσιαιδῶς. Ζήτω ἡ Γαλλία!

Ἡ Μέρση τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν ἤκουε μετ' αὐξούσης ὀλονὲν ἐκπλήξεως.

Ὁ Ἰούλιος Γκράβυ σχεδὸν οὐδ' ὠμοίαζε πρὸς τὴν εἰκόνα ἣν ἐν τῇ φαντασίᾳ της ἔπλασε δι' αὐτὸν ἐν τῇ συνήθει του βίῃ.

Ἐὰν τῷ ἀφήρει τις τὸν πάλλευκον λαίμοδέτην οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῷ τὸν διάσημον ἱεροκῆρυκα, τὸν κληρικόν!

Ἐγεύθη δεῦτερον τεμάχιον τοῦ ἐπαινεθέντος πλακοῦντος καὶ ἀπηυθύνθη ἔτι μᾶλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Μέρσην, ὁμιλῶν καὶ τρώγων ἐναλλάξ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐαρέστου σοβαρότητος καὶ ἐλευθεριότητος μεθ' ἧς θὰ ὠμίλει πρὸς τὴν νεάνιδα, ἐὰν τῇ ἦτο γνωστὸς ἀπὸ μακροτάτου χρόνου.

— Διὰ νὰ ἔλθω ἐνταῦθα, εἶπε, διήλθον ἐκ τῶν κήπων τοῦ Κάνσιγκτον, ἀφοῦ πρὸ τίνος χρόνου ἔζησα εἰς φρικώδη πινὰ ἐξοχὴν, ἢ μᾶλλον εἰς ἀχάριστον σταῖραν κοιλάδα, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν νὰ κκληριγῆσιν. Δὲν δύνασθε κατὰ συνέπειαν νὰ φαντασθῆτε ὁποίαν εὐχαρίστησιν ἀπῆλασθε ἐκ τῶν κήπων τούτων. Αἱ κυρίαί, μὲ τὰς πλουσίας χειμερινὰς ἐνδυμασίας, αἱ ἐρωτότροποι τροφίαι καὶ παιδαγωγοί, μὲ τὰ χαριτόβρυτα παιδία, τὸ κινούμενον πλῆθος καὶ οἱ παγοδρόμοι τοῦ Στρογγύλου τοπίου, πάντα ταῦτα μοὶ ἐφάνησαν τὸσον φαιδρὰ εἰκῶν, κατόπιν

τῶν ὅσων συνείθισα νὰ βλέπω ἐκεῖ κάτω, ὥστε καὶ ἐγὼ ἐξεπλάγην ὅταν ἤρχισα νὰ ὑποτονορῶζω ἀσμάτιόν τι καὶ νὰ συρίζω ἤχον τινά. Διότι εἰς τὴν ἐποχὴν μου οἱ οἱ νέοι συνείθιζον νὰ συρίζωσαν ὅταν ἦσαν εὐθυμοί... καὶ δὲν ἐξέμαθον ἀκόμη τὴν συνήθειαν ταύτην. Καὶ πότον νομίζετε ὅτι συνήντησα ἀκριβῶς ὅταν ἠσχολούμην εἰς τὰς μουσικὰς μου αὐτὰς ἔξεις;

Ἡ Μέρση ἐζήτησε συγγνώμην ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ, ἀλλὰ δὲν τῷ ἀπήντησεν εἰμὴ διὰ τινος ψιθυρισμοῦ.

Καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ζωὴν εἰς οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν εἶχεν ὁμιλήσει αὐτῇ τὸσον συγκεχυμένως, τὸσον ἀκατανόητως, ὅσον ἤδη ὠμίλει πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκράβυ.

Ἐκεῖνος, ἔτι φαιδρότερος ἀκόμη, καὶ χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι παρετήρησε τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ οἱ λόγοι του παρήγον ἐπ' αὐτῆς ἐξηκολούθησε:

— Ποῖον λοιπὸν νομίζετε ὅτι συνήντησα ἐν ᾧ ἐσύριζα;... τὸν Ἐπίσκοπόν μου!... Ἐννοεῖται τώρα, ὅτι ἐὰν ἐσύριζα ἱεροῦ τίνος ὕμνου μελωδίαν ἢ Πανιερότης του θὰ μοι συνεχῶρει ἴσως τὰς χυδαίας ἔξεις μου ἀποδιδέπων εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς μουσικῆς μου. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἐσύριζα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν μονωδίαν τοῦ Βέρδη... La donna è mobile... καὶ σημειώσατε ὅτι τὸ σύριγμα μου εἶνε ὀξύτατον. Ἡ Πανιερότης του βεβαίως θὰ ἦτο ἐξφκειωμένη πρὸς τὴν μελωδίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν δὲν ἀμφισβόλλω ὅτι θὰ ἤκουσεν ἀνακρουομένην ὑπὸ τῶν δημοσίων μουσικῶν εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἀνεγνώρισε τὸν ἤχον ὁ πτωχός, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήγον τὸν πῖλον μου, ὅπως τὸν χαιρετίσω, ἐστράφη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Εἶνε πράγματι ὀλίγον παράδοξον ὅτι εἰς κόσμον τὸσον ἀφθονοῦντα κκκιδῶν καὶ ἀθλιότητων συμπεριφέρονται τὸσον σκληρῶς πρὸς ἕνα ἄνθρωπον διὰ μικρὰν ἀνοησίαν. Ἀλλὰ φαντασθῆτε καὶ ὀλίγον ἐνα χαριτωμένον κληρικόν, συρίζοντα γνωστὸν μέλος.

Ἐνταῦθα ἀπώθησε τὸ πρὸ αὐτοῦ πινάκιον καὶ ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μετὰ παρηλλαγμένης ἐπὶ τὸ σοβαρότερον φωνῆς:

— Ποτὲ δὲ ἠδυνήθην μέχρι τοῦδε νὰ ἐννοήσω, εἶπε, διατὶ μὰς θεωροῦσιν ὑποχρέους νὰ διακρινώμεθα ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ἐννοοῦσι νὰ μὰς ἀπομονώσιν ἐν τῇ χορείᾳ μὰς καὶ μὰς εἶνε ἀπηγορευμένον ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ νὰ πράττωμεν ὅ,τι πράττουσιν ὅλοι. Οἱ διδάσκαλοι τῆς πλαισίας σχολῆς δὲν μὰς ἔδωκαν τὸ παράδειγμα τοῦτο καὶ ἐν τούτοις ἦσαν σοφώτεροι καὶ πολὺ καλλίτεροι ἡμῶν. Τολμῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι ἐν τῶν ἰσχυροτέρων κωλυμάτων κατὰ τῶν συμπαιθεῖν τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν πρὸς ἡμὰς, εἶνε ἡ ἐπιτήδευσις τοῦ κληρικοῦ ἡθους, τῆς κληρικῆς φωνῆς. τοῦ κληρικοῦ ἐνδύματος. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, δὲν ἀξιώσω νὰ ἦμαι ἱερότερος ἢ ἀξιοσεβαστότερος πλέον ἢ ὅσον πᾶς χριστιανὸς ἀκολουθῶν πιστῶς καὶ εὐλικρινῶς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς Νόμους του.

Ἐρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς Μέρσης, ἦτις τὸν ἐθέσφει ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν μετὰ προσοχῆς ἀμερίστου, σιωπῶσα, ἐκστατική, ἀπελπῆς.

Πνοὴ τότε ζωηρᾶς φαιδρότητος κατέλαβε τὸν νεαρὸν κληρικόν.

— Εἰσθε ριζοσπάστis; ἠρώτησε συνοδευῶν τοὺς λόγους του δι' εὐφυοῦς ἰλλωπισμοῦ τῶν μεγάλων λαμπυρίζοντων ὀφθαλμῶν του. Ἐγὼ εἶμαι!

Ἡ Μέρση ἐπειράθη, ἀλλὰ μάτην νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

Ἦτο λοιπὸν οὗτος ὁ ἱεροκῆρυξ ἐκεῖνος, οἱ λόγοι του ὁποῖου τὴν εἶχον ἐξαγνίσει καὶ ἐξευγενίσει ἄλλοτε;

Ἦτο οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἡ διδασχὴ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀποσπᾶσει τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν γυναικῶν, αἵτινες τὸν περιεκύκλουν, τῶν κατησχυμένων καὶ ἀπεσκληρουμένων ἐν τῇ κακίᾳ;

Οὗτος ἦτο!

Οἱ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἦσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς μετὰ κάλοκαγάθου ἐκφράσεως, ἦσαν οἱ αὐτοὶ ὠρατοὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἡμέραν τινὰ ἰλάρυναν τὴν ψυχὴν της.

Ἡ φωνή, δι' ἧς πρὸ μικροῦ τῇ εἶχεν ἐκτοξευθῆ, ἡ εἰρωνικὴ ἐρώτησις, ἦτο ἡ γλυκεῖα καὶ κατανούγουσα φωνή, ἦτις ἄλλοτε τὴν εἶχε κάμει ὅλην νὰ τρέμῃ.

Ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἦτο ἀγγελος ἐλέους ἐκτὸς τοῦ ἀμβωνος ἦτο νεανίας μόλις ἐγκαταλείψας τὰ βᾶθρα τῶν σπουδῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ

Ἀιτήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ὀρζ, διακρίνει τις μικρὰν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν καλλιτεχνικοῦ νεωτέρου ρυθμοῦ. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο κείμενον ἐπὶ τῆς κλιτύος γηλόφου, ἐν μέσῳ χλοαθοῦς λειμῶνος, περιστοιχομένου ὑπὸ μικροῦ δάσους, ἐφελκεί τὸ βλέμμα τῶν εἰς Juvisy καταπλεόντων.

Ἐνίοτε γυνὴ τις πεπλοφόρος μετὰ νεανίου στριζομένου ἐπὶ τοῦ βραχίονός της καὶ βαδίζοντος μὲ βῆμα ἀσταθές καὶ βραδύ, περιδιαβάζουσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λοφίσκου. Ἀλλὰ μόλις ἀλιεύς τις, ἐπιζητῶν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου τῶν δύο τούτων ἀγνώστων παρὰ τὴν ὄχθην, θέσιν κατάλληλον πρὸς ἀγραν, ταράξῃ διὰ τοῦ ρυθμικοῦ κρότου τῶν κωπῶν του τὴν ἐπικρατοῦσαν νηνεμίαν, ἀμφοτέροι ἐξαφανίζονται ἐν τῇ καμπῇ τοῦ δρομίσκου ἢ ὅπισθεν πυκνοφύλλου θάμνου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Juvisy μάτην προσεπάθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον, ὅπερ ἐφάνετο περιβάλλον τοὺς δύο τούτους νεοελθόντας.

Ὁ κηπουρὸς ὡς καὶ ἄπην τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας ὠμίλου γλώσσαν ἀγνωστον, ἦν ἀντιπρόσωπος ἐμπορικοῦ οἴκου ταξειδεύων καὶ ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῶν χωρικῶν τοῦ Juvisy, ἀπεκάλεσε Βρετανικὴν διάλεκτον. Γηραιὰ τις ἐπιστά-

τρια, ἥτις ἐνήργει τὰς προμηθείας τῆς οἰκίας, μόνη ὠμίλει τὴν Γαλλικὴν, ἐγγώριζε δὲ μόνον ὀλίγας χρησίμους λέξεις διὰ τὰς καθημερινὰς συναλλαγὰς.

Ἀφοῦ ἐφαντάσθησαν ποικιλοτρόπως τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου τούτου ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ παντοπώλης τοῦ Juvisy, κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ νεανίας ἐκεῖνος ἦτο τρελλός, ὃν ἡ οἰκογένειά του περιώρισεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπὸ μὲν τῆς ὁδοῦ ἀπεχώριζε μέγας τοῖχος, καὶ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ὁ ποταμός. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν γυναῖκα, αὕτη βεβαίως θὰ ἦτο ἡ συγγενὴς αὐτοῦ ἡ μιθωτή.

Ὅταν δὲ τις ἠρώτα τίς ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου μέρους, ἀπεκρίνοντο :

— Ἐνας τρελλός !

*
**

Τὴν 10 Ἰουλίου 1884, ἡμέραν ὑπερβολικῶ καύσωνος, ὁ ὑποκόμης δὲ Μονβρὲν ἐξήρχετο τὴν 9 τῆς πρωίας ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερνὲ μεγάρου του καὶ κατήρχετο διὰ τῶν Ἑλυσίων Πεδίων, πορευόμενος ἵνα ἴδῃ ἵππον, τὸν ὁποῖον τῷ ἐπρότεινεν νὰ ἀγοράσῃ ἔμπορος τις τῆς ὁδοῦ Πεπινιέρ.

Οἱ περικαλλεῖς ἀνθῶνες ἐδείκνυον ἐν ἀφθονίᾳ τὰ πολύχρωμα καὶ καλλιπέταλα ἀνθῆ των καὶ περιεβάλλοντο ὑπὸ φυλλωμάτων, ὃν οἱ χρωματισμοὶ εἶχον διαβαθμισθῆ καλλιτεχνικῶς ὡς ροδόσχημα παράσημα ζένων ἐπικρατειῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ κυκλοτεροῦς πλατείας, τέσσαρες πίδακες μετὰ δυνάμεως ἐξέπεμπον ὕδωρ σχηματίζον οὐράνιον τόξον, ὅπερ ἐπιπτεν ὕστερον κατὰ γῆς ἐν εἶδει λεπτῆς ἀδαμαντίνης κόνεως.

Ὁ κύριος δὲ Μονβρὲν ἦτο ἐκ τῶν Παρισινῶν ἐκείνων, οἵτινες οὐδέποτε ἐγκαταλείπουσι τοὺς Παρισίους.

— Ἡ θάλασσα, ἔλεγεν, ἔγεινε διὰ τοὺς ἀλιεῖς καὶ τοὺς ναυτικούς. Ἐχει τὰ θέληγτρα τῆς βεβαίως, ἀλλὰ διὰ μίαν ὥραν μόνον τῆς ἡμέρας ἡμπορεῖ νὰ εἶνε εὐχάριστος. Ὡς πρὸς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς αὐτὴν αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ζέστην, ὡς καὶ εἰς Παρισίους, μετὴν διαφορὰν ὅτι ὁ διαμνέων εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ποιικίλλῃ τὸν καιρὸν του κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας. Ἄν ἀφήσῃ ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας του, τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ καταφθαίγῃ ἀπὸ τοὺς κώνωπας, καὶ ἂν τὰ κλείσῃ καταλαμβάνεται ἀπὸ λύπην, διότι δὲν εὐρίσκειται εἰς τὴν Βασιλικὴν Ὀδὸν καὶ εἰς τὸ Σωσπὲ δ' Ἀντέν, ὅπου θὰ ἡμποροῦσε ἀπὸ τὸ μεσονύκτιον μέχρι τῶν δύο νὰ καπνίσῃ μακαρίως τὸ σιγάρον του ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐνοχληθῆ ἀπὸ περυγοφόρα ἔντομα.

Ἐν τούτοις ὁ ὑποκόμης παρετήρησεν ὅτι οἱ διαβάται ἦσαν σπάνιοι. Ἐβλεπεν ἐξερχομένους ἐκ τῆς παρόδου Ἀντέν, τῆς ὁδοῦ Ποντιέ καὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἰπποδρομίου δίφρους πλήρεις κιβωτίων.

Ἡ θεὰ τῶν παρασκευῶν τῆς ἐπικειμένης ἑορτῆς τῆς 14 Ἰουλίου — ἡμέρας τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλίσσης — κατέθλιψε τὴν καρδίαν του. Ὁ ἀλήθης Παρισινὸς εἶνε ἐχθρὸς τῶν δημοσίων ἑορτῶν καὶ τῶν θορύβων, οἵτινες ἐξαναγκάζουσιν αὐτὸν νὰ μεταβάλλῃ ἔξεις.

Πανταχοῦ ἱστοί, πάσσαλοι, ταινίαι...

— Ποῦ νὰ κρυφῶ διὰ τρεῖς ἡμέρας; ἐσκέφθη ὁ κύριος δὲ Μονβρὲν.

Τὸ παρελθὸν ἔτος μετέβη εἰς τὸν Ἀγιον Γερμανόν, εἰς ὃν τοσοῦτος ἦτο ὁ θόρυβος καὶ τοσαῦτα ἐρριφθήσαν πυροκρόταλα ὅσα καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.

Ὁ Μονβρὲν διενόηθη τότε νὰ ταξιδεύσῃ εἰς Βρετάννην. Ὁ ἀπέφευγεν οὕτω τὴν τύρβην καὶ τὰς φωταΐας.

Ὅταν οἱ ἐπαρχιωτὰι καταπλημμυροῦσι τοὺς Παρισίους, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, προτιμότερον εἶνε ὁ Παρισινὸς νὰ ἀφίρῃ αὐτοῖς ἐλευθέρην τὴν θέσιν.

Τὴν μεθεπομένην ὁ Μονβρὲν ἀφικνεῖτο εἰς τὸ Βιτρέ.

Ἦτο ἐσπέρα Σαββάτου.

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ὁ θέλων νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ὠραιότητος τῶν γυναικῶν, πρέπει νὰ τοποθετηθῆ τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας. Ὅθεν ὁ Μονβρὲν ἀπὸ τῆς 8ῆς ἔλαβε θέσιν ἐξωθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Μαρτίνου, ἀναμνέων τὸ πέρας τῆς λειτουργίας.

Κατὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἀναχώρησιν του εἶχε φανερῶσαι ταχυδρομικῶς τὴν ἀναχώρησιν του εἰς τὴν δεσποινίδα Παυλίαν Σαλίμπερι, χορεύτριαν τοῦ θεάτρου τῆς Ἐδέμ.

Ἡ Παυλίνα ἦτο ἐξαισία κόρη, μετὰ μέγλους μέλανας ὀφθαλμοὺς ἐξακοντίζοντας φλόγας.

Τὸ πρῶτον ἀνελθοῦσα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν Νεαπόλει, καὶ διελθοῦσα μίαν μόνην θεατρικὴν περίοδον ἐν τῷ ἰταλικῷ θεάτρῳ τῆς Νικαίας, μετέβη εἰτα ἵνα δεῖξῃ εἰς τοὺς Παρισινούς τὴν ὠραιότητά της καὶ τὰς ἐπαγωγούς αὐτῆς χάριτας.

*
**

Ὁ Μονβρὲν ἦτο τότε εἰκοσιπενταετής, ὠραῖος καὶ γνώστης ἀκριβῆς τῶν παρασκηνίων. Συνήνου δὲ εἰς τὰς προσωπικὰς του χάριτας καὶ τὰ θέληγτρα τῶν 60 χιλιάδων φράγκων τοῦ εἰσοδήματός του. Συνδιελέχθη μετὰ τῆς ὠραίας χορευτρίας καὶ ἐφείλκυσε τὴν εὐνοίαν αὐτῆς. Ὁ βίος αὐτῶν κατὰ τοὺς ἐξ πρώτους μῆνας ὑπῆρξεν εὐχάριστος. Ἐρωτικαὶ σκηναί, διαβεβαιώσεις αἰωνίας πίστεως, ποικιλόμεναι ἐκ περιπάτων ἀνὰ τὸ δάσος, ἐκ πρωϊνῶν ἵππασιῶν καὶ ἐκ φαιδρῶν δειπνῶν. Αἱ Βερσαλλίαι, ἡ Ville d'Auvray, τὸ Βουζιβῆλ πολλάκις εἶδον διερχομένην τὴν ὠραίαν ἀμαζόνα καὶ τὸν Μονβρὲν καλπάζοντα παρ' αὐτῆς.

Ἡ Παυλίνα εἶχεν ὅμως τὸ ἐλάττωμα νὰ ζηλοτυπῆ εἰς βαθμὸν ἀνυπόφορον.

Ἐὰν ὁ Μονβρὲν εἰς τὸ θέατρον παρετήρει τυχαίως διὰ τῶν δίοπτρων γυναικῶν τινῶν, ἡ Παυλίνα ἀπέσπα ἀπ' αὐτοῦ τὰ

δίοπτρα καὶ παρεδίδοτο εἰς κλαυθμηρισμοῦς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ὑποκόμης ἔστη πρὸς στιγμὴν παρὰ τῆ ἀμαζῆ τῆς κυρίας Κ...

Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως προξενήσῃ εἰς τὴν Παυλίαν νευρικὸν παροξυσμὸν.

— Ἐὰν μὲ ἐγκαταλείψῃς, ἔλεγε συχνάκις πάλλουσα ἐγχειρίδιον, θὰ σὲ φονεύσω, θὰ φονευθῶ δὲ καὶ ἐγὼ κατόπιν.

Ὅτε ὁ Μονβρὲν ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ εἰς Βρετάννην σύντομον ταξιδεῖόν του, εἶχε περιέλθει εἰς τὸ σημεῖον, καθ' ὃ ὁ κεκορημένος ἐραστὴς σκέπτεται ἐὰν δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ ἀποστείλῃ δεκακισχίλια φράγκα ἐντὸς φακέλλου εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἔπαυσε νὰ ἀγαπᾷ, καὶ ἐὰν δὲν θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ ὀρίσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐτησίαν ἐκ χιλίων πεντακοσίων φράγκων πρόσδοτον.

Ἄμα ἐπιβὰς τοῦ σιδηροδρόμου, ὅστις μετέφερον αὐτὸν μακρὰν τῶν Παρισίων, ὁ Μονβρὲν ὑπὸ μιᾶς μόνον κατείχετο σκέψεως, πῶς ἤθελε δυνηθῆ νὰ μὴ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπανίδῃ τὴν Παυλίαν Σαλίμπερι.

*
**

Ἦρξαντο ἤδη νὰ ἐξέρχωνται τῆς ἐκκλησίας.

Κατὰ πρῶτον ἐφάνησαν ἀσκεπεῖς τινες κύριοι, μὴ ἐναποθέτοντες τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῶσι τοῦ ἱεροῦ τόπου, εἶτα ἐξῆλθον μητέρες καὶ δεσποινίδες, ἀγαθαί τινες γυναῖκες καλυπτροφόροι καὶ κατ' ἀραιὰ διαστήματα τινὲς τῶν ἐν τέλει.

Ἄϊφνης ὁ Μονβρὲν ἔστη ταραχθεὶς.

Ἐντὸς τοῦ συνωθουμένου πλήθους παρετήρησε κεφαλὴν νεαρῆς κόρης.

Μήπως ἦτο γοητεία ἢ αὐταπάτη; Οὐδέποτε εἶχεν ὄνειροπολήσει τοσαύτην τελειότητα χαρακτηριστικῶν καὶ τοσοῦτον αἰθερίαν μορφήν. Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς νεανίδος ταύτης συνεκεντροῦτο ἡ ἡρεμος ἀγνότης, ἡ χριστιανικὴ γαλήνη, ἡ ἀκτινοβολοῦσα παρθενομία.

Ὁ Μονβρὲν διελογίζετο ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ παρόμοιον πλάσμα.

Μόλις ἐτόλμα νὰ ἀναπνεύσῃ, φοβοῦμενος μήπως ὁ κρῖνος οὗτος, ὁ ἀποσπασθεὶς ἐκ τοῦ στηθοδέσμου τῆς Παρθένου ἐπανεῖλθῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ νεανὶς κατήρχετο τὰς βαθμίδας τῆς ἐκκλησίας προσμειδιῶσα πρὸς γυναῖκα προκεχωρηκυῖαν, ἀλλ' οὐχὶ γραῖαν. Ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ μήτηρ της.

Ὁ Μονβρὲν ἠκολούθησε τὰς δύο γυναῖκας αὐτομάτως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὸς διατί.

Εἰσῆλθον εἰς οἰκίσκον μετρωτάτου ἐξωτερικοῦ. Ἐσημείωσε τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς νέας.

— Ἄ ! Ἐρωτᾷτε διὰ τὴν δεσποινίδα δὲ Λαράδ, τὴν εὐμορφὴν δεσποινίδα δὲ Λαράδ; Ὁ πατέρας της εἶνε ἐξαίρετος ἀνθρωπος, κατάγεται ἀπὸ οἰκογένειαν πλουσίαν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως. Ὀλίγον

ΤΩΝ ΕΚΒΕΚΤΩΝ ΜΥΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρω ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) . . . Δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακλῦμαι τῆς Ἰουλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier . . . Δρ. 1,50 (1,70)
 «Παράπτωσι καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς . . . 3,50 (3,70)
 «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοῦρ . . . Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ματθῆλδ» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη . . . Δρ. 7 (8)
 «Ζιλ Βλὰ» μυθιστόρημα . . . Δρ. 5 (6)
 «Ἄνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
 «Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου . . . λέπτ. 50 [60]
 «Ἄντωννα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυΐλη. Δρ. 3. (3,30)
 «Λέων Ἀσωνίας», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
 «Τὰ Δύο Λίνα» Αἰμιλίου Ρεσβούργ. Δρ. 1,50 [2]
 «Ἡ Ὠραία Παρισιῆ» . . . λέπτ. 60 (70)
 «Παρισιῶν Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) . . . Δρ. 6 [7]
 «Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail . . . Δρ. 1,50 (1,70)
 «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου . . . Δρ. 3 [3,30]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν . . . Δρ. 4 (1,20)
 «Ἡ Παναγία τῶν Παρισιῶν», μυθιστορία Βικτωρίας Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2) . . . Δρ. 4 (4,30)
 «Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adéme Achard . . . Λεπτ. 75[90]
 «Οἱ Ἄγωνες τοῦ Βίου: Σέργιοι Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . Δραγ. 2 [2,20]
 «Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] . . . Δρ. 4 [4,20]
 «Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
 «Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανίδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα . . Δρ. 1,50 [1,70]
 «Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου . . . Λεπτ. 60 [70]
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπτ. 60 [70]
 «Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail . . . Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
 «Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν . . . Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν . . . Δρ. 1,70 [1,80]
 «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφερρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]
 «Αἰγυπτιᾶ Βασιλοπάσις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτη, Ἰ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) . . . Δρ. 5,50 [6]
 «Ἡ μυσθηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon . . . Δρ. 2[2,20]
 «Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον . . . Δρ. 1,30 (1,50)
 «Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν . . . Δρ. 1,70 (2)
 «Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους . . . Δρ. 8 (9)
 «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα . . . Δρ. 4 (4,50)
 «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)

κατ' ὀλίγον οἱ συγγενεῖς τῆς ἐπώλησαν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν κοινωνικὴν τους θέσιν. Ἐπὶ τέλους ὁ καυμένος ὁ δὲ Λαράδ ἐκάθησε εἰς ἓνα μικρὸ σπιτάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἄλλην φορὰ καθόταν ὁ οἰκονόμος τῆς οἰκογενείας του. Ἐκεῖ ζῆκουτσά-στραβά μετὰ τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν θυγατέρα του Ἰωάννα. Τὸ πολὺ, πολὺ νὰ τοῦ ἔμειναν χίλια διακόσια ἕως χίλια πεντακόσια φράγκα εἰσόδημα τὸ χρόνο. Ἡ γυναῖκες ὅμως αὐταῖς ἔξερουν νὰ ζοῦν μετὰ τὸ τίποτε. Καὶ τώρα ὁ καυμένος ὁ ἄκακος Λαράδ στερεῖται ἀκόμη καὶ τοῦ ταμβάκου του.

Ὁ ὑποκόμης ἔγραψεν εἰς τὸν ἐν Πρισιόις συμβολαιογράφον του, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ γνωρίσῃ ἀμέσως εἰς ἓνα τῶν ἐν Βιτρέ συναδέλφων του, ὅτι αὐτὸς ὁ Μονβρὲν κατήγετο ἐκ καλῆς οἰκογενείας, ὅτι ἐθεωρεῖτο χρηστὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι δὲν ἐστερεῖτο περιουσίας. Μεθ' ὃ ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Βιτρέ ἤθελε παρουσιάσει αὐτὸν εἰς οἰκογένειαν, ἐν ἣ ἤλπριζε νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν.

Τὰ πράγματα συνέβησαν ἀκριβῶς ὡς ὁ ὑποκόμης ὑπελόγισεν. Παρουσιάσθη, ἐχαιρέτισε συγκεκινημένως τὴν δεσποινίδα δὲ Λαράδ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἢ περὶ συζύζευς πρότασις του.

Ἐν τούτοις ἐτέθησαν ὅροι τινὲς διὰ τὸν γάμον.

Ὁ ὑποκόμης ὤφειλε νὰ συνοδεύῃ τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκάστην Κυριακὴν καὶ νὰ μεταλαμβάνῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων τοῦλάχιστον τὸ Πάσχα.

Ὁ Μονβρὲν συνεφώνησεν. Διῆλθε δ' ἐν ἐκστάσει τὰς ὀλίγας ἐβδομάδας, αἵτινες προηγήθησαν τῆς διὰ τὸν γάμον ὀρισμένης ἡμέρας.

Ὅταν εὐρίσκετο μόνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κατελαμβάνετο ὑπὸ τρόμου ἀναλογιζόμενος ὅτι ἐὰν δὲν ἤρχετο εἰς τὸ Βιτρέ ἢ Ἰωάννα θὰ ἐγένετο ἴσως σύζυγος ἄλλου. Ἀλλ' ὅχι! ὑπάρχουσι νόμοι γεγραμμένοι ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἦλθε, διότι ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ.

Διὰ τοῦ συμβολαιογράφου του, διότι ἀπέκρουπεν ἐπιμελῶς τὸν τόπον τῆς νέας του διαμονῆς, ἔλαβεν ἐπιστολὴν φίλου του τινός. Οὗτος, μέλος ὦν τοῦ Petit Club, ἔγραψεν αὐτῷ ὅτι ἡ Παυλίνα Σκλίμπερι τὸν κατεζήτηε ἐπιμόνως καὶ ἐξέφερε κατ' αὐτοῦ φοβερὰς ἀπειλάς.

Ὁ Μονβρὲν ἐπεφόρτισε τὸν φίλον του νὰ ἐγχειρίσῃ 40 χιλιάδας φράγκων εἰς τὴν Παυλίαν, ἀναγγέλλων συνάμα αὐτῇ, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπανέβλεπε πλέον, καθότι ἀπῆλθεν εἰς Ἀμερικὴν.

*

*

Τέλος ἡ ἐπίσημος ἡμέρα ἐπέστη.

Τὸ συμβόλαιον ὑπεγράφη.

Δύο φίλοι τῆς οἰκογενείας δὲ Μονβρὲν ἀφίχθησαν ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες εἰς τὸν νυμφίον, καὶ τὴν δεκάτην Σεπτεμβρίου περὶ τὴν ἐνδεκάτην πρὸ με-

σημβρίας, οἱ προσκεκλημένοι ἐπέβησαν ἀμαζῶν ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸ δημαρχεῖον.

Ὁ Μονβρὲν καὶ ἄλλοι τινὲς συνωμῶν μετὰ τοῦ ληξιαρχου, ὅτε ἠκούσθη φοβερὰ κραυγὴ, ἣν ἐπηκολούθησε παραταμένη βοή. Παρατήρησαν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ εἶδον ἐν τῇ αὐλῇ συναθροισιν.

—Τί τρέχει; ἀνέκραξεν ἐν ἀγανακτικῇ σει ὁ Μονβρὲν.

—Μία ἀγνωστὴ ἔρρηξε βιτριόλι εἰς τὸ πρόσωπον τῆς δεσποινίδος δὲ Λαράδ. Ἡ δυστυχημένη κόρη γέγεινε ἀγνώριστη ἔχασε τὸ ἓνα τῆς μάτι. Τὴν πηγαίνουν εἰς τὸ σπῆτι τῆς. Ἡ ἀγνωστὴ αὐτῇ συνελήφθη, καὶ λέγει πῶς ὀνομάζεται Παυλίνα Σκλίμπερι.

Ὁ Μονβρὲν ἔπεσεν ὡσεὶ κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ματαίως προσεπάθησε νὰ εἰσέλθῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μνηστῆς του.

— Πέτε του ὅτι δὲν θὰ μεῖ ἰδῆ πλέον, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα χύνουσα ἄφθονα δάκρυα.

Ὁ ὑποκόμης ἦτο περίλυπος καὶ εἰς ἄκρον τεταραγμένος.

Ἐν τούτοις τὴν ἐπαύριον ἦτο ἡρεμώτερος.

Ἐφαίνετο ἀποφασίσις σπουδαῖόν τι.

Ἀπέστειλεν εἰς Παρισίους μακρὸν τηλεγράφημα.

Διὰ τοῦ πρώτου ταχυδρομείου ἔλαβε μικρὸν δέμα, περιέχον ποσότητα λευκῆς τινος κόνεως, ἐξ ἧς ἔρριψε δύο κοχλιάρια ἐπὶ ἐπίδεσμου. Τὸν ἐπίδεσμον τοῦτον ἔθεσεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἔδεσεν ἰσχυρῶς ὅπισθεν τῆς κεφαλῆς του.

Μετὰ δύο ὥρας ἀφίκετο ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου δὲ Λαράδ.

Κατήλθε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ Βιτρέ.

— Μὴ ἐβῆτε, εἶπεν αὐτῷ ἡ κυρία δὲ Λαράδ, ἡ Ἰωάννα θὰ πέθαινε.

— Εἰπέτε τῆς ὅτι ἠμπορεῖ νὰ με δεχθῇ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος δὲ Μονβρὲν. Ὁ γάμος μας θὰ γίνῃ ὅταν ἠμπορέσῃ νὰ ἐξέλθῃ. Ἡμπορεῖ, λέγω, νὰ με δεχθῇ ἢ εἰκὼν τῆς θὰ μείνῃ αἰωνίως ὅποια ἦτο... εἶμαι τυφλός!

*

*

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Μονβρὲν ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ μονῆρες αὐτῶν κτήμα Juvisy. Ἡ Ἰωάννα λατρεύει ἐκεῖνον, ὅστις χάριν αὐτῆς ἀπηνήθη τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ, τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ἀνθῶν.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν τυφλόν, διετήρησεν ἀκεραίαν τὴν εἰκόνα τῆς ιδεώδους παρθένου, ἣτις κατήρχετο τὰς βαθμίδας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου τοῦ Βιτρέ.

Ὁ Μονβρὲν εἶνε εὐτυχής, διότι ἐν τῇ ἀτελευτήτῳ νυκτί, εἰς ἣν κατεδίκασεν ἐκυτόν, τὴν βλέπει, πάντοτε νέαν, πάντοτε ὡραίαν.

Ἐν Πάτραις.

N. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.